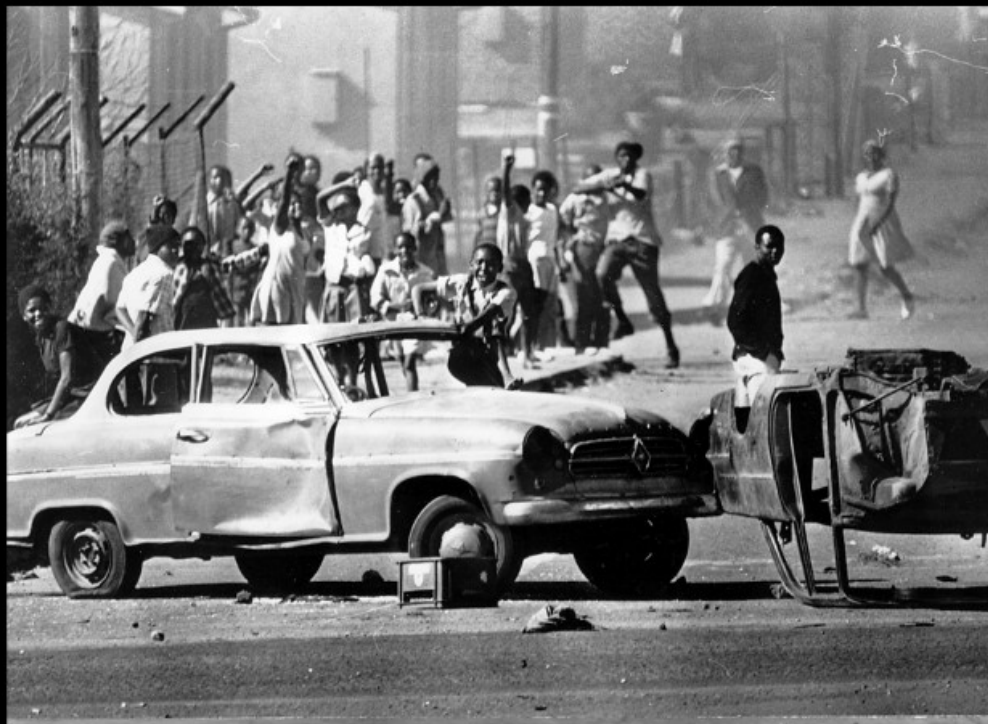

Η ταξική πάλη στη Νότια Αφρική

Η εξέγερση στο Σοβέτο το 1976.

Απόσπασμα από το «Σκέψεις για το Κίνημα της Μαύρης Συνείδησης και της Επανάστασης της Νότιας Αφρικής», των Selby Semela, Sam Thompson και Norman Abraham.

blackuroi.gr

Η ταξική πάλη στη Νότια Αφρική 1976-80.

Η Νότια Αφρική δεν αποκαλύπτει το πλεόνασμα της παγκόσμιας Εξουσίας, αλλά την κτηνώδη γυμνή αλήθεια του. Φιλελευθερισμός και Σταλινισμός, τα δύο μεγάλα ψέματα της ιεραρχικής εξουσίας σε όλον τον κόσμο, συγχωνεύονται, στη Νότια Αφρική, σε ένα: μαύροι Μοζαμβικανοί μαρξιστές σφίγγουν τα χέρια με λευκούς ρατσιστές... ενώ παράλληλα απεργίες, εξεγέρσεις και κάθε είδους αντιιεραρχική βία συντρίβονται με ολοένα και πιο παρόμοιες μορφές χειραγώγησης και ωμή κρατική βία σε όλες τις χώρες του κόσμου. Ενάντια στην παγκόσμια επιλογή μεταξύ σκατών και διάρροιας, οι προλετάριοι της Νότιας Αφρικής δείχνουν το συντομότερο δρόμο προς την πρόοδο: τον μπουρδουκλωμένο δρόμο της ολικής άρνησης – αμφιβάλλοντας για τα πάντα και ενισχύοντας αυτή την αμφιβολία – μη συγχωρώντας τίποτα και ξεχνώντας ακόμα λιγότερα... Αυτοί που είναι επίσημα οι πλέον ανειδίκευτοι βρίσκονται σήμερα στην πρώτη γραμμή της πάλης για την απαρχαίωση της εξειδίκευσης... Από το Μάνσιφιλντ ως το Σοβέτο , από το Τόξτεθ ως το Γκντασκ, από το Γουόρρινγκτον ως το Καέν, από την Έφρα Παρέιντ ως το Γιοχάνεσμπουργκ, ένας νέος κόσμος εκρύννυται καθώς το προλεταριάτο βάζει τις απεγνωσμένες αμφιβολίες του στο χάρτη, στους δρόμους, στην παγκόσμια κριτική της καθημερινής επιβίωσης...

«... στη Νότια Αφρική η φυσιολογική συμπεριφορά του έθνους ή της άρχουσας τάξης καθίσταται μοναδικά αμφιλεγόμενη εξαιτίας της διάστασης του χρώματος...» Peregrine Worthstone, δεξιός βοηθός αρχισυντάκτη της Sunday Telegraph, 13/5/84.

«... αυτό που καταπολεμήθηκε δεν ήταν, όπως οι συντηρητικοί λευκοί θα ήθελαν να πιστεύσουν, καθαρά οι φυλετικές ανισότητες, αλλά το κοινωνικό σύστημα που βασίζεται στην κυριαρχία του εμπορεύματος, το οποίο ανθεί στη Νότια Αφρική μέσω των φυλετικών διακρίσεων.» - Chris Shutes σχολιάζοντας τις εξεγέρσεις του '76 – '77 στο "On The Poverty Of Berkeley Life..." .

“Είναι σαν να δουλεύει εδώ η Νότια Αφρική” – εργάτης της Cowley BL κατά τη διάρκεια της απεργίας για το πλύσιμο.¹

«Θα έπρεπε να τους πυροβολούμε – όπως κάνουν στο Σοβέτο» - σχόλιο γυναίκας αστυφύλακα σε μπάτσο συνάδελφό της σχετικά με τις ταραχές στο Μπρίξτον, Απρίλιος 1981.

«Θα θέλαμε να το καταστήσουμε σαφές και στον έξω κόσμο πως θα πάρουμε ό,τι θέλουμε, και πως ό,τι θέλουμε θα το πάρουμε. Αν είναι δυνατό θα χρησιμοποιήσουμε βία... Αν είναι δυνατό. Επειδή το να καθόμαστε γύρω από ένα τραπέζι και να μιλάμε γι' αυτά τα πράγματα με τους λευκούς δεν αποφέρει κανένα καλό μέλλον σε μας. Είναι σα να μιλάμε σε μια πέτρα. Με τη βία λοιπόν, θα καταλάβουν κάτι λίγα από αυτά που λέμε – κάτι λίγα. Με τον πόλεμο όμως θα τα καταλάβουν όλα – με τον πόλεμο.» - Ανέφερε κατά λέξη ένας νεαρός μαύρος από το Σοβέτο στο επαναστατικό βίντεο, Call It Sleep.

Η Εξέγερση του 1976/ 77

«Το σχολείο για τους καταπιεσμένους είναι μια επανάσταση.»

Φυλλάδιο του Σοβέτο, 1976.

Ο τρόπος με τον οποίο έχουν χαρακτηριστεί οι βίαιες εξεγέρσεις που σάρωσαν τη Νότια Αφρική το 1976/ 77 από την παγκόσμια κοινωνία του θαύματος και την ψευτοαντίθεσή της, εκθέτει την εκούσια αποφασιστικότητά τους να παρερμηνεύσουν, να διαστρεβλώσουν και να παρανοήσουν αυτό που αποτέλεσε ένα αποφασιστικό γεγονός στην ιστορία της προλεταριακής πάλης σε αυτήν τη χώρα. Οτιδήποτε πήγαζε από καθιερωμένους κύκλους – από το

1. ΣτΜ: Η γνωστή στην ιστορία ως “Washing-up strike”, ήταν η απεργία των εργατών στην εταιρεία αυτοκινήτων Cowley στην Αγγλία, όταν τα αφεντικά ανακοίνωσαν την πρόθεσή τους να κόψουν τα τρίλεπτα διαλείμματα για πλύσιμο που δικαιούνταν οι εργάτες, ώστε να αυξηθούν οι ώρες παραγωγής. (Ian Nicholls [01/03/2013]: “History: Austin's Miracle Maestro- all washed up?”, URL: <http://www.aronline.co.uk/blogs/facts-and-figures/history/austin-rover-all-washed-up/>, {25/05/20115}).

καθεστώς των Nat στη Νότια Αφρική² μέχρι το λευκό ή τη λευκή σε ένα δρόμο του Γιοχάνεσμπουργκ και από το Αφρικανικό Εθνικό Κογκρέσο και το Παναφρικανικό Κογκρέσο μέχρι τους ψευτοαντιδραστικούς αριστερούς σε όλον τον κόσμο – δεν έχει μόνο υπονομεύσει αλλά έχει ακόμη και στρεβλώσει τα γεγονότα που συνέβησαν στη Νότια Αφρική.

Για αρχή: ό,τι συνέβη στη Νότια Αφρική δεν μπορεί να συμπυκνωθεί στις αλλοτριωμένες έννοιες του χρόνου και του χώρου. Δεν ήταν περιορισμένο στον Ιούνιο του 1976. Δεν ήταν περιορισμένο στο Σοβέτο. Δεν ήταν απλώς μια δράση μαθητών. Και ούτε ήταν απλώς μια εξέγερση, ανταρσία ή ταραχή. Ήταν μια δημιουργική επανάσταση εν τη γενέσει, στην απεγνωσμένα ξεκάθαρη στιγμή της αναμέτρησης.

Τα γεγονότα που ταρακούνησαν ολόκληρο το οικοδόμημα της λευκής Νότιας Αφρικής και έκαναν ξεκάθαρη την ιδέα της απόλυτης επανάστασης, ξεκίνησαν με σχετική διακριτικότητα. Μια ομάδα μαθητών γυμνασίου από το Σοβέτο σε ένα μόνο σχολείο διαμαρτυρήθηκαν για τη χρήση των Αφρικάανς (της επίσημης γλώσσας των κατακτητών) ως μέσο διδασκαλίας. Η επανάσταση των μαθητών του γυμνασίου ενάντια στην επιβολή της διδασκαλίας στη γλώσσα των Μπόερς ήταν αξιοσημείωτη από μόνη της. Σηματοδότησε, από την αρχή, έναν εξαιρετικά προχωρημένο αγώνα στο βαθμό που αποτέλεσε μια άρνηση της αποικιοκράτησης της συνείδησης, η οποία πυροδότησε την επανάσταση, ακόμη και όταν υπήρχαν τόσοι άλλοι χειροπιαστοί λόγοι για αντίσταση.

Αρχικά ωστόσο, η μαθητική διαμαρτυρία του Σοβέτο ακολούθησε τις παραδοσιακές ηττοπαθείς γραμμές των αντιπολιτευτικών πολιτικών: οι

2. ΣτΜ: Ως Nats χαρακτηρίζονταν οι εθνικιστές του National Party (Εθνικό Κόμμα) της Νότιας Αφρικής, που κυβερνούσε τη χώρα από το 1948 έως το 1994, δηλαδή καθ' όλη τη διάρκεια του καθεστώτος του *Apartheid*. Ως καθεστώς των Nat στο κείμενο, εννοείται το καθεστώς του *Apartheid*. Είναι σημαντικό να αναφέρουμε πως το κόμμα των εθνικιστών επανήλθε στο πολιτικό προσκήνιο της Νότιας Αφρικής το 2008, υπαινισσόμενο πως δεν έχει την ίδια ιδεολογία με το παλιό National Party, αναφέροντας μάλιστα πως το μεγαλύτερο ποσοστό υποστηρικτών του είναι πλέον μαύροι πολίτες. (Ian Evans [29/08/2008]: “Return of the *Apartheid Party*”, The Independent, URL:

<http://www.independent.co.uk/news/world/africa/return-of-the-apartheid-party-912336.html> {25/05/2015})

μαθητές μποϊκοτάρανε τα μαθήματα. Αλλά σε μια κοινότητα σαν το Σοβέτο, όπου η όποια αμφισβήτηση φέρνει αμέσως εναντίον της ολόκληρο τον κατασταλτικό μηχανισμό, μια συμβολική διαμαρτυρία δεν μπορεί να περιορίζεται στο συμβολισμό, αλλά πρέπει να ξεχυθεί στη σφαίρα του πραγματικού αγώνα. Για μια κοινότητα που είναι πολύ καλά εξοικειωμένη με τη λούμπεν εγκληματικότητα και την αδυσώπητη βαρβαρότητα σε καθημερινή βάση, η βία αποτελεί πάντα ένα εύκολο διαθέσιμο όπλο για να αναμετρηθεί με τις αντιφάσεις της καθημερινής ζωής. Οι απεργοί- μαθητές δεν αποτελούσαν εξαίρεση. Δεν ήταν γι'αυτούς το «βαρύ» πρόβλημα της ηθικής και του περιορισμού. Ένας δάσκαλος που αγνοούσε τα αιτήματα των μαθητών μαχαιρώθηκε από νεαρούς που κρατούσαν κατσαβίδια. Η αστυνομία λιθοβολούνταν. Δύο κυβερνητικά στελέχη δολοφονήθηκαν από νεαρό άνδρα στο Σοβέτο.

Ήταν θέμα ημερών οι μαθητές να κερδίσουν την υποστήριξη των γονιών τους και να εξαναγκάσουν τους δασκάλους τους να υποστηρίξουν τα αιτήματά τους. Οι αρχές ακόμη αρνούσαν να υποκύψουν. Τα Αφρικάανς παρέμειναν μέσο διδασκαλίας.

Σε αυτό το σημείο, η αντιπαράθεση μεταξύ των μαθητών και του κράτους (με τη θεσμοθετημένη μορφή του σχολείου) περιορίστηκε, στην καλύτερη, σε μια χούφτα σχολικών χώρων. Πώς έγινε ο μετασχηματισμός ώστε αυτά τα παράπονα να πυροδοτήσουν την οργή όλης της μαύρης Νότιας Αφρικής; Αυτοί που αναζήτησαν την απάντηση με τη μορφή μιας αποτελεσματικής και εκτενούς κεντρικής οργάνωσης – είτε αυτοί ήταν το Νοτιοαφρικανικό κράτος σε αναζήτηση για αποδιοπομπαίους τράγους, είτε η παγκόσμια ανθρωπιστική συνείδηση στην αναζήτηση για σούπερ σταρς – βρέθηκαν προ μιας δυσάρεστης εκπλήξεως. (Τελικά, το Νοτιοαφρικανικό κράτος ήταν ικανό να κατασκευάσει τους αποδιοπομπαίους τράγους του, τους οποίους στη συνέχεια η διεθνής αντιπολίτευση μπόρεσε να μετατρέψει σε σούπερ σταρς. Έτσι συμβιωτικά, το κράτος και η ψευτοαντιπολίτευσή του κατάφεραν να ξεγελάσουν τους εαυτούς τους και σχεδόν όλους τους άλλους, εκτός από τους πραγματικούς συμμετέχοντες στον αγώνα, με την ανακατασκευή των γεγονότων που ξεκίνησαν στις 16 Ιουνίου, με τη δική τους οπτική.)

Όμως δεν υπήρχαν ηγέτες – μόνο μια χούφτα από μαχητικά άτομα (πριν τις 16 Ιουνίου), εμπνευσμένα από την οργή τους προς στο πρόσωπο της σκληρής εξουσίας, τα οποία με τη συμβολή φίλων ξεκίνησαν να οργανώνουν κάτι, το περιεχόμενο του οποίου, πέρα από τις συνέπειες, δεν ήταν σε θέση να προβλέψουν.

Μια ομάδα μαθητών του γυμνασίου του Ορλάντο Γουέστ – το πρώτο σχολείο που μποϊκόταρε τα μαθήματα – και κάποιοι φίλοι τους από άλλα σχολεία όπως το λύκειο Morris Isaacson – ακόμη ανεπηρέαστοι από το ζήτημα των Αφρικάνων – διοργάνωσαν μια γενική διαδήλωση ενάντια στο σχεδιασμό του κράτους να χρησιμοποιεί τη γλώσσα του καταπιεστή ως γλώσσα διδασκαλίας.

Για άλλη μια φορά η τακτική, η μορφή της διαμαρτυρίας - μια διαδήλωση – ήταν συμβολική, μολονότι πιο επικίνδυνη, μιας και οι διαδηλώσεις πάσης φύσεως στη Νότια Αφρική συνιστούν, από τη νομοθεσία, αξιόποινες παραβάσεις. Οι διοργανωτές της διαδήλωσης – η εμβρυακή μορφή αυτού που αργότερα αυτοαναγορεύθηκε ηγεσία – προχώρησε σε επίσκεψη σε όλα τα τοπικά σχολεία για να κερδίσει στήριξη.

Η απάντηση των μαθητών του Σοβέτο που παρευρέθηκαν σε αυτή τη διαδήλωση στις 16 Ιουνίου, ξεπέρασε κατά πολύ τις προσδοκίες των διοργανωτών. Σε αντίθεση με τους προσδοκώμενους κανά δυο χιλιάδες διαδηλωτές που περίμεναν οι διοργανωτές, μαζεύτηκαν περίπου 30.000 μαθητές στο γυμνάσιο του Ορλάντο Γουέστ.

Τα πλακάτ που κουβαλούσαν οι συγκεντρωμένοι προμήνυαν αυτά που θα ακολουθούσαν. Υπήρχαν συνθήματα που δεν κατηγορούσαν μόνο τα Αφρικάνων και το εκπαιδευτικό σύστημα Μπαντού³, αλλά και συνθήματα του

3. ΣτΜ: Το Μπαντού (Πράξη Εκπαίδευσης Μπαντού, αργότερα μετονομάστηκε σε Πράξη Εκπαίδευσης Μαύρων) που εφαρμόστηκε από το 1953 στη Νότια Αφρική, ήταν μια εκπαιδευτική πολιτική φυλετικού διαχωρισμού μεταξύ των μαθητών και των φοιτητών. Ο διαχωρισμός των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων σε σχολεία ή πανεπιστήμια για λευκούς και μη λευκούς, είχε ως στόχο να στέλνει τους μη λευκούς μαθητές κατευθείαν στην αγορά εργασίας, δημιουργώντας χειρότερες συνθήκες εκπαίδευσης για τους μη λευκούς μαθητές και φοιτητές. Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι το 30% των σχολείων για μαύρους μαθητές δεν είχε ρεύμα, το 25% δεν είχε τρεχούμενο νερό και λιγότερα από τα μισά σχολεία είχαν υδραυλικές εγκαταστάσεις, σε αντίθεση με τα σχολεία των λευκών που πληρούσαν τις

τύπου: «Δύναμη», «Να σπάσουμε το σύστημα», «Κάτω ο Βόρστερ»⁴, «Θα αγωνιστούμε μέχρι την απόλυτη απελευθέρωση».

Με εορταστική διάθεση, οι μαθητές μετέφεραν τη διαμαρτυρία τους στους δρόμους. Αναπόφευκτα, ήρθαν αντιμέτωποι με τη βίαια δύναμη του κράτους της Νότιας Αφρικής, το οποίο, με την πορεία της ιστορίας, κατάλαβε τους υπαινιγμούς των πράξεων των μαθητών πιο καθαρά από ό,τι οι περισσότεροι από τους ίδιους τους μαθητές σε εκείνη τη φάση. Χωρίς προειδοποίηση, η αστυνομία επιτέθηκε στους μαθητές που τραγουδούσαν και έκαναν πορεία. Οι μαθητές που βρίσκονταν στο μπροστινό κομμάτι της πορείας, άρχισαν να υποχωρούν, όμως η φυγή τους αναχαιτίστηκε από την ενέργεια ενός μόνο ατόμου. Μια νεαρή γυναίκα αντιστάθηκε, και προχώρησε επιθετικά προς το μέρος της αστυνομίας φωνάζοντας: «Πυροβολήστε με!». Εμπνευσμένοι από αυτή την απίστευτη πράξη – τόσο απίστευτη που η αστυνομία δεν πυροβόλησε- η υποχώρηση των μαθητών έγινε ανασύνταξη και ξέφρενη αντεπίθεση. Πέτρες ξηλώθηκαν από το δρόμο και εκτοξεύθηκαν προς την αστυνομία. Μετά από το δεύτερο καταιγισμό πυροβολισμών, που άφησε περισσότερους μαθητές νεκρούς και τραυματισμένους, η διοίκηση ξαφνικά επανεμφανίστηκε, με τη μορφή του Tsietsi Mashinini, ο οποίος στάθηκε όρθιος σε ένα αναποδογυρισμένο όχημα και προέτρεψε τους μαθητές του να διασκορπιστούν. Αναγκάστηκε να τραπεί άμεσα σε φυγή, όταν οι μαθητές έστρεψαν τις πέτρες τους εναντίον του. Καθώς η ηγεσία «πήρε πόδι», το ίδιο έπαθε και το νεοανακαλυφθέν από αυτούς στυλ αντιπαράθεσης - διαμαρτυρίας· διότι οι μαθητές όντως διασκορπίστηκαν, όχι για να αναζητήσουν καταφύγιο στο σπίτι από «αναπόφευκτη» αυτοκτονία, όπως τους είχε προτρέψει η αυτο-ανακηρυχθείσα διοίκηση, αλλά για να κάνουν επεισόδια μέσα στους δρόμους του Σοβέτο σε μια γιορτή καταστροφής.

Μέσα σε λίγες μέρες, αυθόρμητες μάχες είχαν ξεσπάσει σε κάθε σημαντική περιοχή της χώρας. Οι μαύροι Νοτιοαφρικανοί εξαπέλυσαν άγρια

προδιαγραφές των σχολείων της Δύσης. Μέρος της Πράξης Μπαντού, ήταν και η απόφαση να επιβληθούν τα Αφρικάανς ως γλώσσα διδασκαλίας. (Clark, Nancy L. & Worger, William H. (2004): *“South Africa: The Rise and Fall of Apartheid”*, Pearson Education Limited, σελ 48–52)

4. ΣτΜ: Ο Balthazar Johannes Vorster, διετέλεσε πρωθυπουργός της Νότιας Αφρικής από το 1966 έως το 1978 και πρόεδρος του κράτους από το 1978 έως το 1979.

επίθεση στο άπαρτχαϊντ, στα εμπορικά αγαθά και στην κρατική εξουσία. Η αρχική διαμαρτυρία παραγκωνίστηκε σύντομα, όχι επειδή ήταν ασήμαντη, αλλά επειδή η δριμύτητα της ανταρσίας έθεσε σε αμφισβήτηση οτιδήποτε άλλο μαζί με αυτήν.

Μέχρι τον Αύγουστο του 1976, το κράτος των λευκών εξαναγκάστηκε να υποχωρήσει σε όλα τα μέτωπα.

- Σχεδόν όλα τα σχολεία είχαν υποστεί επιθέσεις και πολλά είχαν καεί ολοσχερώς. Οι μαθητές έρχονταν σχεδόν σε καθημερινή βάση αντιμέτωποι με την αστυνομία.
- Σχεδόν όλες οι μπουραρίες στις κωμοπόλεις των μαύρων είχαν ισοπεδωθεί εντελώς.
- Οι προδότες που υπήρχαν στις κωμοπόλεις, είχαν υποστεί έντονες επιθέσεις. Ούτε μία «αξιοσέβαστη» προσωπικότητα από κοινότητα μαύρων δεν μπορούσε να βγει μπροστά ως διαμεσολαβητής.
- Μαθητές του λυκείου και νεαροί «πρώην κακοποιοί» απέτρεπαν τους εργάτες από το να πηγαίνουν στις δουλειές τους στο Γιοχάνεσμπουργκ, απειλώντας τους οδηγούς ταξί, μπλοκάροντας τρένα και σαμποτάροντας σιδηροδρόμους. Οι εργάτες ανταποκρίθηκαν γρήγορα, και ακόμα και αφού ο εξαναγκασμός καταλάγιασε, οι απεργίες στο Γιοχάνεσμπουργκ και στο Κέιπ Τάουν ήταν αποτελεσματικές σε ποσοστά 80-100%⁵. Κάποιοι από τους εργάτες που πήγαιναν στη δουλειά, το έκαναν όχι γιατί ήταν φοβισμένοι από το σύστημα, αλλά για να κάνουν σαμποτάζ στα τεχνολογικά μέσα και τα εμπορικά αγαθά των λευκών ιδιοκτητών.

5. Η προσοχή για το κάλεσμα σε γενική απεργία σηματοδότησε ένα ποιοτικό άλμα στον αγώνα, όχι γιατί οι εργάτες έγιναν η αιχμή της εξέγερσης, αλλά επειδή η απεργιακή δράση είχε ως στόχο της όχι μόνο τους άμεσους καταπιεστές, αλλά και ολόκληρο το εμπορικό σύστημα. Οι περισσότεροι αριστεροί ειδικοί επέστησαν την προσοχή στο ποσοστό της συμμετοχής των εργατών, που ήταν πάντοτε υψηλό. Αυτό απομάκρυνε την προσοχή από εκείνα για τα οποία ο λαός απεργούσε πραγματικά. Ούτε ένα οικονομικό αίτημα δε διατυπώθηκε. Οι απεργιοί δεν είχαν τίποτα να ζητήσουν από τα αφεντικά τους και το ήξεραν.

- Οι έγχρωμοι και οι Ινδιάνοι είχαν εμπλακεί στον αγώνα, γεφυρώνοντας έτσι ένα ιστορικό κενό μεταξύ των καταπιεσμένων, που υπήρχε για γενιές και γενιές.
- Η βουλή των αντιπροσώπων της Μποφουτατσουάνα (μια «πατρίδα» για τους μαύρους που δημιούργησε η κυβέρνηση), ισοπεδώθηκε εντελώς. Όλοι οι διορισμένοι από την κυβέρνηση μαύροι αρχηγοί διέτρεχαν τον κίνδυνο να χάσουν τις ζωές τους. Πολλοί έχασαν τα σπίτια τους.
- Πολυάριθμοι μαύροι αστυνομικοί μεταφέρθηκαν στις κωμοπόλεις. Πολλοί σκοτώθηκαν. Αφού έπεφτε η νύχτα, οι κάποτε «λούμπεν εγκληματίες» συναντιόνταν με τους μαθητές και τους εργάτες για να φροντίσουν τις ανάγκες της κοινότητας.
- Οι αποχές των εργατών τράβηξαν τον ενήλικο πληθυσμό στον αγώνα. Πριν από αυτό, θα έφευγαν για δουλειά στις πόλεις των λευκών νωρίς το πρωί και θα επέστρεφαν όταν θα έπεφτε η νύχτα, ενώ οι μαθητές ετοιμάζονταν για μάχη ενάντια στο κράτος. Κατά τη διάρκεια των αποχών, οι εργάτες ενεπλάκησαν στη σύγκρουση, εξαναγκασμένοι από την ίδια τη σπουδαιότητα του πικρού αγώνα, για να ακολουθήσουν τη νεολαία στη μάχη της ενάντια στο σύστημα.

Για το υπόλοιπο του 1976 και μέχρι τον Ιούνιο του 1977, η βία συνεχίστηκε σε ολόκληρη τη χώρα. Μέσα σε τέσσερις μήνες, από τις 16 Ιουνίου, περίπου διακόσιες κοινότητες μαύρων είχαν παρασυρθεί από την παλίρροια της επανάστασης. Σημαντικές περιοχές όπως το Σοβέτο, το Γκουγκουλέτου, το Νιού Μπράιτον κ.λ.π., εξακολουθούν να ταρακουνιούνται κατά καιρούς από καινούργιες εξεγέρσεις.

Αφήστε τους ηθικολόγους και τους ανθρωπιστές να προσποιούνται ότι οι μαθητές ήταν πάντοτε φιλήσυχoi και απλά θύματα της βίας. Τα γεγονότα στη Νότια Αφρική έχουν αποτινάξει αυτόν το γλυκανάλατο μύθο. Σε μια κατάσταση στην οποία η κρατική βία θεσμοποιείται σε τόσο συντριπτική κλίμακα, επιβεβαιώνει κανείς τον ανθρωπισμό κάποιου, όχι «γυρίζοντας και το άλλο μάγουλο» και υποφέροντας με αξιοπρέπεια, αλλά με το να αποδέχεται

επίμονα και συνειδητά το μερίδιό του στη βία και να καταλαβαίνει ότι η βίαια συστημική δύναμη μπορεί να καταστραφεί μόνο με τη δημιουργική βία των μαζών.

Τον Ιούνιο του 1977 οι επικεφαλής μιας μαθητικής οργάνωσης -των οποίων η αξιοπιστία ως εμπροσθοφυλακή αναδείχθηκε λόγω της αναζήτησης ηρώων και/ ή ακτιβιστών από το Νοτιοαφρικανικό Τύπο- τέθηκαν σε κράτηση από τη Νοτιοαφρικανική αστυνομία. Η πρόσφατη⁶ δίκη αυτών των ατόμων, μαζί με πολλούς άλλους του ίδιου τύπου είναι σημαντικό να επισημανθούν, γιατί μέσω αυτών των απατηλών προσπαθειών δικαιοσύνης, το Νοτιοαφρικανικό κράτος αποπειράθηκε να σκιαγραφήσει εγκαίρως ένα ημιεπίσημο τέλος σε αυτή την περίοδο του ανοιχτού ταξικού αγώνα στη Νότια Αφρική. Η λογική είναι: συλλάμβανε τον αρχηγό, συλλάμβανε την επανάσταση. Αυτή η επίσημη αυτοψευδαίσθηση του κράτους, αποτελεί αντικείμενο μίμησης πολλών από τους αντιπάλους του που είναι σε εξορία. Ο θρήνος του εξόριστου, παρά την πραγματική αγωνία και νοσταλγία, τη μίζερη δοξασία ότι «η επανάσταση κατεστάλη ξανά», είναι αξιοθρήνητα βλακώδης. Έχει σχεδιαστεί μόνο για να πείθει τους ακροατές του ότι παρά την τωρινή του παθητικότητα παραμένει αφοσιωμένος σε έναν αγώνα στον οποίο η παρελθούσα συμμετοχή είναι έτσι κι αλλιώς πολύ αμφίβολη συνήθως.

Όμως ο αγώνας δεν έχει κατασταλεί, όπως μαρτυρούν οι επίμονες αναφορές αναταραχών και σποραδικής βίας στον Τύπο της Νότιας Αφρικής. Τέτοια γεγονότα υπογραμμίζουν τη συνεχιζόμενη ζύμωση που διατηρεί το επαναστατικό πνεύμα ζωντανό από μέρα σε μέρα σε όλη τη Νότια Αφρική.

Το παρόν αποτελεί αναδημοσίευση από το πρώτο μέρος του «*Σκέψεις για το Κίνημα της Μαύρης Συνείδησης και της Επανάστασης της Νότιας Αφρικής*» (“*Reflections on the black consciousness movement and the South African revolution*”), που γράφτηκε από τη Selby Semela, το Sam Thompson και το Norman Abraham, και δημιουργήθηκε τον Αύγουστο του 1979.

*Η μετάφραση στα ελληνικά έγινε από την ομάδα αντιπληροφόρησης **blackuroi.gr***

6. ΣτΜ: Το κείμενο αναφέρεται στα τέλη της δεκαετίας του 1970.

